

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2011. a u g u s z t u s hóban (Mt.14, 26):

« Amikor a tanítványok észrevették, hogy a vízen jár, megrémültek. „Kísértet!” - mondták, s félelmükben kiabáltak:»

Tematizálás. – Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! Próbáltuk az élő hitet olyképpen felszítani szívünkben, hogy Jézusnak - bennünk való életét – próbáltuk besuggerálni a tudatunk világába. A hit élesztése, végülis Istentől ránkruházott feladatunk, és igenis, kell a hitet felszítani bensőnkben, vagyis azt a mélységes tudatot, hogy Jézus életünk társa, tanúja, ismerője, na - és segítsége is. – Mégis, támadhat egy olyan gondolatunk, érzésünk, vagy kísértésünk, - amit már az «ellenoldal» is harsog, hogy hitünk merő képzelet, képzelgés, önszuggesszió, önámítás, hallucináció, fantazmagória, saját magunknak való bemagyarázás, agyi termék, pszichés jelenség, - nincs benne semmi rossz, csak egy a baja, hogy nélkülöz minden alapot. Most én ezt a gondolatot ezzel az egyetlen szóval kódolnám: Kísértet! - Ahogy a tanítványok is rémlátomásként könyvelték el a vízen feléjük közeledő Urat. Amúgy is halálveszélyben voltak, most pedig még ettől a Jézus-kísértettől is halálra rémültek. Ha az ember Jézussal való életét oly valóságosnak vette, amennyire csak lehetett, s most jön egy bekiabálás valahonnan a lélekbe: Ne hogy aztán elhiggyed, , hogy ez így is van! - nos ez esetben a szegény tanítvány elbizonytalanodik, mint a csónak, lelkét a kételkedés vihara dülja fel. S a hitből - ebből a menedéket és biztonságot adó csónakból - hajszál híjján, hogy ki nem esik. A sok szép belső együttlét Jézussal – mindössze önámítás és illúzió volna?! Oly hirtelen támadhat ez a szél ill. vihar, s oly igaznak tűnő köntösben jelenik meg, hogy Isten embere hitével, csónakjával együtt majdnem hogy fejtetőre nem áll. - Hát ki az az ember, aki tévedésben, hazugságban akar élni? Hát a Jézus-jelenség nem igaz? Pánik helyzet a lélekben - és közben az Úr az Ő régi szeretetével ott van és közeledik a tanítvány(ok) felé. Amikor a tanítványok úgy érzik, hogy valami összezavarodott, sőt összeomlott bennük, akkor « Jézus .. megszólította őket: „Bátorság! Én vagyok, ne féljete!” (Mt.14,27) Mintha csak ezt mondta volna: Én a realitás vagyok, a boldogító valóság, s nem a képzelet játéka! S mivel én vagyok és létezem, ezért nem kell félnetek, mintha csak saját erőtokra volnátok ráutalva, mely erő - mint pl. ez esetben is - nevetségesen kevés. Különben is az élet, mint ilyen, nem oldható meg merőben emberi erővel. Nevetségesen elégtelen dolog Isten-kapcsolat nélkül élni. Csak hánykolódás, hol a lélek az élet hullámjainak játékszerévé válik. De létezik egy reális támasz, ahogy az Írás mondja: »Ki a szikla, ha nem a mi Istenünk?» (Zsolt.18,32) A hajótörötteknek ez az egyetlen kézzelfogható kapaszkodója: « a szikla Krisztus volt.» (I.Kor.4,10) Úgy is mondhatnám: Nem tudunk partot érni, üdvözülni, dülőre jutni az életünkkel - Isten nélkül! Pedig ma ezt az örültséget sokan próbálgatják, inkább kevesebb, mint több sikerrel. Istent lefokozzák szívükben, egy halvány szóvirággá, akit inkább összekeverik a sorscsapással. Pedig Isten, segítség - realitás, akit mindennapi hullámveréseink közé be kell állítanunk, mint tényezőt! Ő és a segítsége - igenis - tényező, aki szoroz és oszt és ezért számításba kell vennünk! (Jaj annak, akinek se nem szoroz, se nem oszt!)

Téma: - Most, ez alkalommal mindössze két szó: **Jézus - realitás!** Ő, mint Isten segítsége, megoldása - megoldatlan életünk számára is: Realitás! – Jézus, mint a láthatatlan Isten (Fia), testben megjelent köztünk! Nekünk azonban lélekben kell ezt elfogadnunk, hogy Jézus realitásának haszonélvezői lehessünk: Hogy is mondja a Timóteus levél? : »Megvallottan nagy dolog az istenfélő élet titka: Aki megjelent testben, igazolást nyert lélekben.» (3,16). Lehet ez a Szentlélek is, de a mi lelkünk is: Minden esetre: az a Lélek, aki bennünk van. Ez a lélek kiált fel, mintegy felismerve a realitást, hogy: « Jézus az Úr! » mert « nem mondhatja senki ezt, csak a Szentlélek által.» (I.Kor.12,3). Mi nem képzelt dolgokat követünk, ahogy Péter apostol is írja levelében: » Mert nem kieszelt meséket vettünk alapul, amikor tudtul adtuk nektek Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét, mert hiszen szemlélői voltunk fenségének.» (II.Pét.1,16) S ide kapcsolódik a tanúságtétel, mint a csodálatos isteni működésről szóló közlés, híradás is. Isten mesés, de nem mese, káprázatos, de nem káprázat! Minden műve bámulatra méltó, amint keze műve, a természet is lenyűgözően csodás, - mégis vastag realitás! - Az Úr feltámadásánál is találkozunk ezzel a kételkedéssel: S Urunk - mondhatnám: Kézzel-lábbal bizonyít: Ő « belépett, megállt középen és köszöntötte őket: „Békesség nektek!” E szavakkal megmutatta nekik kezét és oldalát.» (Jn.20,19-20) Nem képzelődés áldozatai vagyunk hanem kézzelfogható bizonyítékok állnak rendelkezésünkre. Az kétségtelenül igaz, hogy a hitelenség és a gőg szelleme (ördöge) megveszekedetten ellenkeznek, öklelnek, öklelkeznek (mint a bakok) szemben akár a tényekkel is. Ezért A sugalmazó Szentlélek így ír az Apostolok Cselekedeteiben: « Ide nézzetek, ti gőgösök, ámuljatok, aztán vesszete! Mert olyat viszek véghez napjaitokban, hogy nem hinnétek, ha hírét hallanátok.» (13,42.) Ugyanez a gőg zárta el a farizeusok szívét is Urunk csodás tettei láttán, hiszen szemük előtt zajlottak le valamennyien. » Erre a főpapok és a farizeusok összehívták a főtanácsot, és megkérdezték: „Mit tegyünk? Ez az ember nagyon sok csodát tesz.» (Jn.11,47.) A realitás így csak az érem egyik oldala; kell a másik oldal is: a felfogó szív: 'aki fel tudja fogni, az fogja fel' - mondhatnám pongyolán fogalmazva az Úr szavait. –Jézus testi valóság, aki felvette ezt a mi romlandó testünket, majd -- művének végeztével -- átvitte azt a romolhatatlanság állapotába. S azért tudja átvinni, mert fel is vette. S az a lélek, amely ezt a mystériumot képes felfogni és hittel fogadni, az Istentől van; a János levél is erről tanúskodik: « Az Istentől származó lelket erről ismeritek fel: minden lélek, amely megvallja, hogy Jézus Krisztus

testben jött el, az Istentől van. » (I.Ján.4,2) Jézus tehát nem látszat, hanem valóság – méghozzá amint a romlandó testben - úgy a romolhatatlanban is. Az a tény pedig, hogy maga a realitás csodálatra méltó, azon ne csodálkozzunk ! Mert a világegyetem Mérnöke személy szerint is csodálatos, az Ő « summa cum laude » mérnöki diplomájával. Az Írás hangján : « művei igazolják Őt ». – Az ókori doketista eretnekek Jézust látszat-testben való hittel fogadták el. S ettől fogva, Jézussal kapcsolatosan, minden csak látszat - szerintük. Egész élete, tanítása, szenvedése, halála, feltámadása csak látszat volt - minden realitás nélkül. No, ez az a lélek, mely nem Istentől való, mert ez az a lélek, mely nem vallja, hogy Jézus Krisztus testben eljött közénk, valóságosan szenvedett, valóságosan meghalt és valóságosan feltámadt, minket pedig - ha igaz lélekkel-hittel fogadjuk : Üdvözít. – Mert : rekontra : Azt kell mondanunk :Semmi és senki nem olyan valóságos, senki és semmi nem lehet akkora realitás, mint Jézus Krisztus, aki az Atyától jött el testben közénk. Akár le is lehet festeni, mert valóságos ember volt, egy közülünk, mint egy felebarátunk és testvérünk. (Az viszont igaz, hogy ezek a róla szóló festmények, vagy filmek már egy virtuális világ eszköztára csupán, melyek néha alkalmasak, máskor kevésbé alkalmasak az Úr fenséges alakjának megjelenítéséhez.) . Jézus realitása folytán az evangéliumok sem kitalált mese-gyűtemény, rege, monda, vagy mithosz, hanem életrajz és dokumentum. Itt az irodalom eszközeivel lesz Jézus lefestve. Igaz, az evangéliumok irodalma nem digitális fényképgyűjtemény kínos finomkodással rögzített adattár és merev napló, hanem az ott élő jelenlévő tanúk élménybeszámolója. Ez is Jézus realitásához tartozik, s ezért az egész evangéliumi beszámolót az ige így nevezi : 'a józan tanítás'. Ahogy Szent Pál is mondja Fesztusznak a kihallgatáskor : » igaz és józan beszédet szölok » (Ap Csel.26,25.)

Akcio-program. - Életünk eseményei úgy mennek el mellettünk, közben észre sem vesszük, hogy Jézus vonul el mellettünk. Életünk forgatókönyvében benne van Jézus, s nem képzelődünk csupán, amikor ezt állítjuk. Ő valóság, az élet zord valósága, melyhez hozzá kell értenünk a keresztfeszítettség ugyancsak zord borzalmát is. Torz állítás az, hogy a hit gondolatvilága csupán egy meseország. Jézus realitásához hozzá tartozik a krisztusi életforma realitása is. Mi számításba vesszük ennek az életnek minden gyötrelmét és vajúdását. De tovább látunk a vajúdon : Kissé hosszú, de csodálatos a római levél ide vonatkozó üzenete, melyet a Szentlélek üzen Pál fogalmazásában : » De ennek az életnek a szenvedései véleményem szerint nem mérhetőek az eljövendő dicsőséghez, amely majd megnyilvánul rajtunk. Maga a természet sóvárogva várja Isten fiainak megnyilvánulását. A természet ugyanis mulandóságnak van alávetve, nem mert akarja, hanem amiatt, aki abban a reményben vetette alá, hogy a mulandóság szolgálai állapotából majd felszabadul az Isten fiainak dicsőséges szabadságára. Tudjuk ugyanis, hogy az egész természet (együtt) sóhajtozik és vajúdik mindmáig. De nemcsak az, hanem mi magunk is, akik bensőnkben hordozzuk a Lélek zsengejét, sóhajtozunk, és várjuk a fogadott fiúságot, testiünk megváltását. » (Róm.8,18-23.) - Az egész élet vajúdás, s innen tudjuk, hogy nem a mesében élünk ; ez az élet realitása. Már vajúdo anyánkból, amikor kiszállunk..., hová lépünk be (?!), ha nem a vajúdo életbe. De a fenti idézet elmondja, hogy a vajúdás nem öncél, hanem - felismerve Jézus Krisztust - tovább vezet minket Urunk dicsőséges realitásába. « Igaz beszéd ez, és minden hitelt megérdemel ». (I.Tim.1,15).

Tanúságtétel. - A múlt éjszakák egyikén szinte végighosszan nem tudtam aludni. Ilyen esetben nagyon szeretek imádkozni, s elbeszélgetni az Úrral. Csakhogy most megkísértett a sátán, s egy felháborító ügyet hozott elém. Az ügy a mi templomunkkal függ össze és azzal a mai iparos hozzáállással és munkavégzéssel, melynek summája : Több kár, mint haszon. Egész éjjel pöröltem - magamban. Bíróági tárgyalások és veszekedések folytak - az ágyamban. Egy régi hanglemez, ahol a tú kiakad, s a műsor megy körbe : Se vége- se hossza alapon. Imádkozó szándékomat keresztül-kasúl szabdalták az érvelések és szócsaták. Amikor már - hajnal felé - belefáradtam, az Úrhoz szólottam : Könyörülj meg már rajtam, Uram, nem tudok kiszállni belőle ! – Az Úr, azt mondta : Most beszéljük meg mi ketten az ügyedet, bajodat. Mondd el nekem, de csak egyszer ! Én hallottam, ismerem az ügyedet, jobban, mint gondolnád, de mégis, neked szükséged van arra, hogy most nekem is elmondjad. Utána bízzad rám, s nyugodj meg az irántam való bizalomban. –El is kezdtem mondani elejétől fogva. – Kár, hogy nem volt aki leírja, de tán az angyalok jegyezték. S csak modtam-mondtam - teljes szenvedéllyel. Ki kell, hogy tombolja magát az ember, akkor a feszültség a biztonsági szelepen át feloldódik. – (Na és nem is bántok meg vele senkit !) Fel is oldódtam - ha nem is egészen, de úgy lényegében - igen. Igaz, a nap folyamán azután itt-ott előjöttek a « viták » éjszakai felhangjai. De ekkor Úr kedvesen figyelmeztetett : Úgye megállapodtunk valamiben (?!): « Causa finita » - « az ügy érdemben le van zárva. « - Igen, Uram – válaszoltam lélekben. De azt is tudtam rögtön, nem az ügy van lezárva, csak a szívemben lévő rendetlenség és zűrzavar. Ezentúl úgy kell ezek fölött elmennem, mintha a vízen járnék :A probléma valóságos, reális, de semmiképpen nem szabad belesüllyednem. Úgy gondolom, még egy jó darabig ebben a gyakorlatban kell lennem....járni az események fölött.

Igei ima. - Uram, kérek, szólj hozzám bátorító hangoddal, mert nagyon elbátortalanodtam ebben az életben. Nem hízelgő szavakra pályázom, inkább feddjél, intsél, korholj, csak Te szólj hozzám ! Nem kell, hogy igazat adjál nekem, az sem kell, hogy igazoljál. Drága véres Valóságod majd csak helyére zökkenti és megnyugtatja szorongó szívemet. S amit magamnak kérek, azt drágáimnak, kicsinyeimnek is kérem, teljes alázattal és bizalommal. Ámen.

LEVELESLÁDA.

Jézus realitásának átélését kívánom és kérem az Úrtól minden kedves Nővéreimnek és Fivéreimnek !

Imádságos szeretettel :

Károly,Karcsi atya, testvér.